

PSALMUL 40

Părtășia dintre Fiul și Tatăl Părtășia celor răscumpărați cu Fiul

Acest Psalm exprimă într-un mod incomparabil, desăvârșit, părtășia dintre Fiul și Tatăl. *"Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă pentru păcat. Atunci am zis: "Iată-Mă vin; - în sulul cărții este scris despre Mine - d e s f ă t a r e a M e a e s t e s ă f a c p l ă c e r e a T a, D u m n e z e u l M e u. Și legea Ta este înlăuntrul inimii Mele"* (vers.6-8).

"Iată-Mă, Eu vin să fac voia Ta." Acesta era gândul pe care Hristos, ca Întâiul născut la sânul Tatălui, l-a avut din veșnicie în inima Sa și care a fost înfăptuit prin venirea Sa ca Fiul al Omului în această lume. El Însuși Se prezintă aici și spune: "Eu vin." Întregul sistem de jertfe al Legii s-a dovedit, atunci când a fost pus la probă, a fi inapt să satisfacă cerințele dreptății, sfințeniei și dragostei lui Dumnezeu. În aceste jertfe era numai o a m i n t i r e a păcatelor (Evrei 10,3). Dumnezeu nu putea deci să aibe nici-o plăcere în ceea ce prezenta permanent păcatul înaintea ochilor Săi. Atunci Hristos a spus: *"Eu vin."* El a împlinit ceea ce era din veșnicie gândul lui Dumnezeu. Gândurile Fiului s-au contopit cu ale Tatălui, așa că ele alcătuiau o singură hotărâre. Acesta era caracterul Domnului Isus, pe când El a venit aici în această lume. *"Mâncarea Mea este să fac voia Aceluia care M-a trimis"* (Ioan 4,34). *"Eu nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis"* (Ioan 5,30). *"Eu M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci să fac voia Aceluia care M-a trimis"* (Ioan 6,38). Între Tatăl și Fiul este o deplină armonie în gândire și lucrare. *"Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine. Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl"* (Ioan 14,10,9). *"Ceea ce face Tatăl, face și Fiul întocmai"* (Ioan 5,19).

Nu există o altă părtășie ca aceea a Tatălui, nici-o altă voință, decât aceea a Tatălui. Fiul se bucura de o dragoste desăvârșită. Inima Sa și-a găsit bucuria în a fi jertfit ca o jertfă de ardere de tot, ca să împlinească gândurile dragostei lui Dumnezeu față de păcătoșii sărmani, pierduți. Părtășia se exprimă în renunțarea într-o oarecare măsură la propria voie, ca să faci voia altuia.

Domnul se prezintă aici ca Acela despre care era scris în sulul cărții hotărârilor lui Dumnezeu, în acele suluri veșnice, în care Dumnezeu Și-a însemnat planurile Sale. Ce stă deci scris acolo? E l Î n s u ș i, Fiul, este Acela al cărui Nume umple această Carte, fără de care nici-un gând al lui Dumnezeu nu poate fi dus la îndeplinire. Cu privire la noi, această voie a lui Dumnezeu este descoperirea deplină a dragostei unui Dumnezeu, care dorește să vadă că, creatura Sa împărtășește bucuria Sa, savurează dragostea Sa și este părtașă Slavei Sale. "Să facă voia Sa" - aceasta este părtășia desăvârșită dintre Tatăl și Fiul, în hotărârile și dragostea lor. Aceasta corespunde unei ascultări desăvârșite din partea Fiului. Însă pentru aceasta era necesară jertfa Fiului dragostei Tatălui, a s i n g u r u l u i F i u n ă s c u t î n s ă n u l T a t ă l u i - o expresie care prezintă într-un mod neasemuit ce înseamnă părtășia dragostei. De aceea spune El: *"Eu vin."* El se jertfește pe Sine Însuși, și Dumnezeu Îl face apt pentru această jertfă, prin aceea că Îi pregătește un trup.

Legea lui Dumnezeu, hotărârea, a cărei expresie era, se găsea *"înlăuntrul inimii Sale"*. A fost în mijlocul oamenilor ca și chivotul legământului, înlăuntrul căruia era ascunsă toată hotărârea dragostei, care este *"conținutul întregii Legi"*, așa că chivotul nu conținea nimic altceva (2 Cronici 5,10). Heruvimii aplecați peste capacul ispășirii, priveau această taină ascunsă. Numai o dorință, un țel, un lucru umplea inima lui Hristos: să facă voia Dumnezeului Său și să descopere dragostea Sa. De fapt, această ascultare desăvârșită nu poate fi despărțită de dragoste. S-a spus: "Dragoste înseamnă acțiune"; și în privința aceasta, dintr-un anumit punct de vedere, nu este greșit. Însă mult mai mult ar fi trebuit să se spună: "A iubi înseamnă a asculta, și a asculta înseamnă a iubi!"

Avem aici deci un Om, care nu avea nici-o altă voie, decât a Tatălui; care S-a dat pe Sine Însuși, pentru că Dumnezeu voia să-L dea. Și unde L-a adus voia și dragostea lui Dumnezeu? Într-o g r o a p ă c u n o r o i (versetul 2)! Cum este posibil aceasta? Putea să se întâmple așa ceva? Da, a fost posibil, căci dragostea nemărginită a Tatălui față de Fiul și a Fiului față de Tatăl, care s-a arătat unor creaturi deplorabile ca noi, voia să ne mântuiască și să ne aducă în părtășia Lor! Fiul Cel veșnic a acceptat să Se facă nimic, să fie un "vierme" și "nu un om", să fie făcut păcat, și să ne facă, împreună c u S i n e, pătași dragostei lui Dumnezeu. Tatăl veșnic a acceptat să dea pe singurul Său Fiu născut, ca astfel noi, care eram pierduți, să obținem viața veșnică - o viață, o natură, care este aptă să-L savureze pe El și să înțeleagă pentru totdeauna lucrurile care nu se pot exprima, pe care omul nu le poate înțelege de la sine însuși.

Domnul Isus a împlinit c u p l ă c e r e această voie a Lui Dumnezeu. El spune: "*desfătarea Mea este să fac plăcerea Ta*", așa cum El strigă în alt loc: "*Te laud, Tată... Da, Tată, pentru că așa este plăcut înaintea Ta!*" (Matei 11, 25,26). Și El a coborât s i n g u r în această mocirlă, până a trebuit să strige: "*M-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile Mele și nu le mai pot suferi vederea.*" El S-a făcut una cu păcatele noastre și a purtat judecata neînduplecată asupra lor. Abia când totul a fost săvârșit, când jertfa a fost mistuită, Dumnezeu a răspuns la încrederea Sa și la perseverența Sa răbdătoare, prin aceea că L-a înviat din morți.

Acesta este momentul în care începe noua n o a s t r ă istorie: "*Dar după ce Își va da viața ca jertfă pentru vină, va v e d e a o s ă m â n ț ă d e u r m a ș i*" (Isaia 53,10). Istoria noastră cea veche s-a încheiat: "*Eu am fost răstignit împreună cu Hristos*"; cea nouă începe: "*Am fost aduși la viață împreună cu El și am fost înviați*". Acum noi Îi aparținem, suntem d i n E l, "sămânță" a Sa. Suntem legați cu El, și primul rezultat al acestei legături constă în aceea că noi suntem acum apti "*să facem voia lui Dumnezeu*" (1 Ioan 2,17). Noi am fost schimbați prin înnoirea minții noastre, ca să putem deosebi, ceea ce El putea din veșnicie, însă s-a realizat prin venirea Sa ca Om în această lume: "*care este voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită*" (Rom. 12,2). Noi suntem chemați ca să fim desăvârșiți, așa cum este El, și să stăruim în toată voia lui Dumnezeu (Coloseni 4,12). Ca El, așa și noi, după ce am făcut această voie și am perseverat răbdători, vom obține făgăduința (Evrei 10,36). Noi avem deci p ă r t ă ș i e c u E l î n a s c u l t a r e.

Psalmul nostru ne prezintă și alte caracteristici ale părtășiei noastre cu Hristos cel înviat din morți. El spune: Tu "*ai pus î n g u r a Mea o cântare nouă, o laudă pentru D u m n e z e u l n o s t r u*" (versetul 3). În Vechiul Testament cântarea cea n o u ă este totdeauna cântarea care însoțește intrarea triumfală a lui Hristos în împărăția Sa și instaurarea acestei împărății pe pământ (Ps. 33,3; 40,3; 96,1; 98,1; 144,9; 149,1; Isaia 42,10). În Noul Testament o regăsim numai de două ori, însă într-un sens mult mai cuprinzător. În Apocalipsa 5,9, cântarea cea nouă î n c e r, laudă toate rezultatele mântuirii săvârșite prin Mielul junghiat. Victoria Sa dă sfinților domnia, fie în cer, fie pe pământ, și face din ei o familie împărătească de preoți. Al doilea loc, Apocalipsa 14,3, introduce cântarea cea nouă în contextul triumfului asupra puterii răului, prin care se creează posibilitatea rămășiței lui Iuda să intre în binecuvântările împărăției lui Hristos pe pământ. Această legătură cu El în lauda împărăției Sale, este deci și partea noastră.

"*Doamne, Dumnezeul M e u, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de n o i; nimeni nu poate să le înșiruie înaintea Ta. Aș vrea să le vestesc și să vorbesc despre ele, dar numărul lor este prea mare ca să le istorisesc*" (versetul 5). Găsim aici iarăși legătura credincioșilor cu Hristos în mulțimea binecuvântărilor care constituie partea răscumpăraților Săi. Pentru rămășița lui Israel vor fi binecuvântări pământești, pentru noi sunt binecuvântări cerești. Dumnezeu le-a înmulțit f a ț ă d e n o i și i f a ț ă d e E l. Rezultatul lor este un cântec veșnic de laudă: "*Să se bucure și să se veselească în Tine toți cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea Ta să zică fără încetare: "Mărit să fie DOMNUL!"*" (versetul 16).

PSALMUL 41,1-3

Părtășia cu un Hristos care suferă

Acest Psalm ne prezintă o parte foarte prețioasă a părtășiei. Citim aici: "*Ferice de cel ce înțelege pe cel sărac!*" Aici nu se spune ca în Psalmul 40,4; "*Ferice de omul care își pune încrederea în DOMNUL*" și ca răspuns al acestei încrederi, este condus la învierea lui Hristos. Din contra, este vorba aici de un om care privește și prețuiește pe Acela, care în smerirea Sa spune în versetul 17 al Psalmului anterior: "*Eu sunt sărac și lipsit*". Domnul Isus S-a lipsit El Însuși de toată Slava Sa, când a venit pe acest pământ, ca aici să slujească și să suferă. În afară de aceasta El S-a lăsat să I se jefuiască toate privilegiile Sale ca Mesia. El a fost "*ca o oaie mută, înaintea celor ce o tund*", ca să poată înfăptui lucrarea de răscumpărare.

"Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: cu o înțelegere dată de Dumnezeu să ști să apreciezi pe Hristos Cel disprețuit și înjosit, pe când El era obiectul batjocurilor și hulelor și în cele din urmă a fost ajuns de pedepsele pentru nelegiuirile noastre, pe care El le-a luat asupra Lui (Ps. 40,12). "Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: să ne preocupăm cu această dragoste care L-a făcut să ia chip de Rob și să devină sărac, ca astfel noi, prin sacrificiul Lui, să devenim bogați; cu dragostea care L-a făcut "să aibe nimic", pe când El părăsea scena acestei lumi, ca să preamărească pe Dumnezeu, pe care noi L-am dezonorat, și ca să ne mântuiască. "Să înțelegi pe cel sărac" înseamnă: să ai părtășie cu El în slăbiciune și suferințele Sale (Rom. 8,17).¹

Să înțelegi pe Cel sărac nu înseamnă să-L privești după ce Dumnezeu L-a scos din groapa mocirlei și în înviere I-a așezat picioarele pe o stâncă, ci așa cum El era în momentul când dragostea L-a făcut să coboare din suferință în suferință, până când în cele din urmă, la sfârșitul drumului Său, a găsit Golgota, unde fost răstignit în slăbiciune. Asta înseamnă fără îndoială, să înțelegi și plângerea Sa: "*Eu însă sunt sărac și lipsit*." Acest strigăt era însă însoțit de conștiința că Dumnezeu se gândește la El și Îl va salva.

Încheierea acestui Psalm se ocupă, începând cu versetul 4, cu împrejurările rămășiței, care nu fac obiectul studiului nostru de acum. Ceea ce ne interesează mai mult aici, este faptul că "*părtășia suferințelor Sale*" (Filip. 3,10; 1 Petru 4,13) este un privilegiu deosebit, cu care ar trebui să se laude toți aceia care cunosc pe Mântuitorul nostru vrednic de adorare.

"*Ferice de cel ce înțelege pe cel sărac!*" Cât de des este reluat în Psalmi cuvântul "*ferice*"!² Însă acest "*ferice*" nu întrece pe toate celelalte? Să cunoști pe Domnul Isus ca pe Omul smerit, ca pe Omul durerii, care era obișnuit cu suferința; să te așezi împreună cu El, Cel obosit de călătorie, la fântâna Sihar; să străbați împreună cu El o lume, în care El, ca un străin sărman, n-a avut nici-un loc unde să-și plece capul; să ne facem una cu El, prin aceea că luăm asupra noastră partea noastră din batjocurile acelor care Îl urăsc; să umbli aici ca și El, necunoscut de oameni, dar cunoscut foarte bine de Dumnezeu și pe lângă aceasta să poți spune cu bucurie: ce-mi poate lipsi? Nu am eu privilegiul ca în toate aceste lucruri să fiu ucenicul unui astfel de Învățător? Dacă noi însă suntem legați cu El în suferințele Sale, vom avea parte și de rezultatele smeririi Sale: "*dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și slăviți împreună cu El*" (Rom. 8,17).

¹ Cuvântul ebraic care aici este tradus prin "sărac" este d a l, și înseamnă: slab, suferind. În Psalmul 40,17 stă un alt cuvânt, a n i, care are sensul de "constrâns".

² Se întâlnește de 25 de ori în Psalmi și de 170 de ori în tot restul Vechiului Testament.

Hristos a spus în Psalmul 40,17: "*Tu ești ajutorul Meu și Salvatorul Meu.*" Acum Duhul Sfânt, care așa de des ia cuvântul la începutul unui Psalm, strigă aceluia care înțelege pe cel sărac: "*În ziua nenorocirii, DOMNUL ÎI SCAPĂ*" (Ps. 41,1). Dumnezeu, așa ne spune Duhul, a făcut deja aceasta pentru Hristos; El va face același lucru și pentru aceia care au corespuns gândurilor Sale, prin aceia că s-au făcut una cu suferințele Preaiubitului Său.

Versetele 2 și 3 vorbesc despre binecuvântări deosebite, care vor fi partea rămășiței, când ea va fi recunoscut valoarea Aceluia, pe care poporul L-a disprețuit și alungat: "*DOMNUL ÎL PĂZEȘTE ȘI-L ȚINE ÎN VIAȚĂ. El este fericit pe pământ și nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui. Domnul ÎL VA SPRIJINI PE PATUL DE ZĂCERE; Tu ÎI PRIMENEȘTI TOT PATUL ÎN BOALA SA.*" Aceste făgăduințe se potrivesc în t r - o o a - r e c a r e m ă s u r ă și pentru aceia care sunt plăcuți astăzi lui Dumnezeu, prin aceia că ei urmează drumul Celui "sărac". Așa cum vedem în prima epistolă a lui Petru, ei alcătuiesc o parte componentă a domiei Sale în favoarea aceluia care s-au făcut una cu suferințele lui Hristos.

Remarcabil este în sfârșit și cât de mult se interesează Duhul de cei credincioși, cum El intervine pentru ei și le face cunoscut gândurile lui Dumnezeu cu privire la ei. Despre acela care înțelege pe cel sărac, El spune: "*D O M N U L ÎL VA SPRIJINI*", "*D O M N U L ÎL VA PĂZI*." El se adresează apoi lui Dumnezeu Însuși, și adaugă: "*Tu nu-l lași la bunul plac al vrăjmașilor lui.*" În continuare, Duhul lui Dumnezeu spune: "*D O M N U L ÎL VA SPRIJINI*"; și apoi iarăși; "*T u ÎI PRIMENEȘTI PATUL ÎN BOALA SA.*" Duhul garantează pentru ceea ce Dumnezeu face pentru aceia care s-au f ă c u t u n a cu un Hristos slab și suferind.

PSALMUL 45

Legătura cu Hristos ca Biruitor și împărat. Unirea cu Mirele

Acest Psalm este opoziția Psalmului 41. Acolo cel credincios a stimat "*pe Cel sărac*"; aici el laudă pe Împărat în f r u m u s e ț e a Sa (Isaia 33,17) ca Biruitor, pe Fiul Omului, pe Fiul lui Dumnezeu, ca Mire. Ai impresia că se ascultă tonul c â n t ă r i i n o i, care este amintită așa de des în Psalmi. Inima noastră clocotește; Duhul ne învață să ne ordonăm gândurile noastre despre Împărat și să le exprimăm în poezie. Gura noastră nu poate rămâne mută; lauda se revarsă maiestuos ca un râu; se grăbește într-acolo ca pana unui scriitor iscusit, care se îndreaptă spre țintă – înălțarea "Preaiubitului" - fără să se oprească; căci El este Acela pe care Îl cântă Psalmul acesta.

F r u m u s e ț e a (versetul 2) acestui Om biruitor și triumfător constă înainte de toate în aceea că pe buzele Sale este turnat H a r u l M ă r e ț i a Sa este rodul b l â n d e ț e i și al d r e p ț ă ț i, pe care El le-a dovedit în timpul vieții Sale de smerenie aici pe pământ (versetele 2-4).

Duhul recunoaște că Dumnezeu a ridicat pe Fiul Omului la rang de Împărat și vestește valabilitatea împărăției Sale (versetele 6-7): "*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic.*" Dumnezeu Însuși Îl numește F i u l S ă u, și prin aceasta declară că A c e s t O m e s t e D u m n e z e u. Niciodată nu a fost vestită dumnezeirea Fiului Omului, intrat în împărăția Sa, într-un mod mai absolut.

Însă ce realitate minunată, răscumpărării Săi au parte cu El și se bucură cu El de Slava împărăției Sale. Dumnezeul Său, care odinioară la botezul lui Ioan L-a uns, ca Om, cu Duhul Sfânt pentru slujba Sa publică, Îl unge acum cu u n t d e l e m n d e b u c u r i e, al bucuriei Duhului Sfânt. Pe lângă aceasta El Îi asociază tovarăși, pe care El i-a câștigat prin jertfa Sa și care împart cu El bucuria Sa. Fără îndoială bucuria Sa va fi totdeauna mai mare decât a noastră, pentru că El Însuși rămâne mai mare

decât noi, chiar dacă El face din noi tovarășii Lui. (Aceste relații se referă în Psalmi la viitoarea rămășiță iudaică, dar sunt valabile și pentru noi astăzi.) Totuși, bucuria noastră va fi deplină. Bucuria Sa va consta în aceea că a salvat niște creaturi care odinioară erau murdare și sărmene, care prin sângele Său au fost făcute apte să împărtășească împreună cu El Slava împărăției Sale: *"Va vedea rodul muncii sufletului Lui și va fi mulțumit."* Bucuria noastră va fi faptul că am fost învredniți la aceasta și am fost făcuți aceia în care El va fi admirat. Însă noi nu vom fi executanții triumfului Său; căci urzitorul acestuia este numele El singur. Bucuria Sa va fi triumful dragostei Sale cu privire la noi. În Țefania 3,17 El spune: Mă bucur de tine cu mare bucurie, Mă odihnesc în dragostea Mea, nu voi mai putea de veselie pentru tine, voi cânta. Dacă prin Duhul Sfânt noi suntem părtași la bucuria Sa, totuși noi nu avem niciodată izvorul ei în noi înșine: *t o a t e i z v o a r e l e n o a s t r e s u n t î n E l*.

Versetele 8-15 ne arată relații mult mai intime, acelea dintre mire și mireasă. Miresei i se cere să uite toate relațiile naționale și familiare, oricât de prețioase ar fi acestea, ca să aparțină Mirelui ei: *"Uită pe poporul tău și casa tatălui tău!"* Nu a renunțat El Însuși la cele mai prețioase legături firești, descendența Sa iudaică, ca să Se unească cu Adunarea? *"De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar vorbesc despre Hristos și despre Biserică"* (Efeseni 5,31-32). *"Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?"* (Matei 12,48). Adunarea învață ce este sfințirea practică, deplina punere deoparte pentru Dumnezeu, supunerea și dependența, prin aceea că ea cunoaște pe Omul care în toate acestea a fost modelul desăvârșit. Pentru ea nu mai este vorba de patriotismul despre care, din păcate, vorbesc mulți creștini în zilele noastre, căci pentru El n-a fost niciodată. Propria voie și independența nu se mai potrivesc; căci El nu le-a cunoscut pe acestea. Această poziție de dependență face frumusețea miresei în ochii Mirelui: *"Împăratul îți va dori frumusețea."* Tot așa Harul lui Hristos face frumusețea Sa în ochii lui Dumnezeu și ai oamenilor (versetul 2).

"El este Domnul tău; a d o r ă - L!" (versetul 11). Vedem aici încă o dată splendoarea Mirelui față de mireasa Sa, așa cum am văzut splendoarea Împăratului față de tovarășii Săi. Mirele, pe care mireasa Îl iubește, este Domnul ei. Adorarea este singura comportare care se cuvine pentru ea, când însoțitorii ei întâlnesc suita regală, care iese în întâmpinarea ei ca s-o conducă în palatul împărătesc.

Există deci o părtășie între Hristos și Adunarea Sa în bucuria reciprocă a desăvârșirii ei. În timp ce desăvârșirea Sa se cuvine Lui Însuși, a noastră este totdeauna numai strălucirea Slavei Sale.

Cât de prețioasă este pentru Adunare părtășia cu Mirele! Nimic n-ar putea vre-o dată ceva s-o înlocuiască. Deja acum ea este partea noastră. S-o îngrijim cu atenție în fiecare zi; numai prin faptul că noi ne sfințim practic ajungem la ea. Această părtășie va fi comoara noastră prețioasă pentru veșnicie!

PSALMUL 63

Bucuria părtășiei

În acest Psalm este exprimată părtășia personală a sufletului cu Dumnezeu. Aici nu este vorba de un schimb de gânduri cu El despre Hristos, ci numai de faptul: cum poate un suflet, căruia i-au fost luate toate lucrurile, chiar și binecuvântările, pe care el le-a găsit cândva în părtășia sfinților, care se găsește complet singur și fără nici-un izvor de ajutor într-o lume care pentru el nu este decât un pustiu - cum poate un asemenea suflet să obțină o părtășie netulburată cu Dumnezeu în cer? Răspunsul nu se lasă așteptat.

Puterea Duhului lui Dumnezeu, așa cum a putut ea să fie simțită și bucuria de odinioară a credincioșilor pot lipsi. Cel credincios a cunoscut-o bine cândva, și a apreciat-o, când mergea încă

împreună cu mulțimea și mergea în fruntea ei "cu strigăte de bucurie și de laudă ale unei mulțimi în sărbătoare" (Psalmul 42,4). Acum însă, când toate îi lipsesc, chiar și acest izvor de ajutor al părtășiei sfinților, e l î ș i a a d ă p o s t u l l a i n i m a l u i D u m n e z e u : "Bunătatea Ta este mai bună decât viața." Bunătatea Sa este o parte a Slavei Sale; căci b u n ă t a t e a lui Dumnezeu este răspunsul sublim, care poate fi dat unui credincios, care, ca și Moise în Exod 33, 18-19, dorește să vadă puterea și Slava lui Dumnezeu. Această parte a slavei Sale nu ne va lipsi niciodată. Dragostea lui Dumnezeu este mult mai prețioasă pentru inimă și va fi mult mai bine savurată, când puterea, care voia să se vadă (versetul 2), ca și orice ajutoare din afară, lipsesc. "Noi ne lăudăm în Dumnezeu", se spune în Romani 5,11. Bucurie în ceea ce E l e s t e î n S i n e Î n s u ș i : "Împăratul se va bucura î n D u m n e z e u" (versetul 11) - aceasta este cea mai superioară treaptă de părtășie, care este partea și a celui mai singuratic dintre oameni. Un model desăvârșit al acesteia îl avem în Domnul Isus.

Să observăm că pentru acest credincios singuratec t o t u l e s t e b u c u r i e . Această bucurie este exprimată în cântare: "Buzele mele Te vor lăuda" (versetul 3). "Gura mea Te va lăuda cu buze pline de bucurie" (versetul 5). "Eu voi cânta plin de veselie la umbra aripilor Tale" (versetul 7).

Aparent cel credincios a pierdut totul, în realitate el a găsit totul: el a găsit pe D u m n e z e u , și cea mai i n t i m ă familiarizare cu El. Vezi pentru aceasta "T u", care se întâlnește pretutindeni în acest Psalm.

Inima, care părea așa de singuratică, a ajuns acum la izvorul apelor vieții, ca acolo să bea și râurile acestor ape să curgă din ea în afară. S-a așezat la masa lui Dumnezeu și se satură de bucate grase și miezoase, un Hristos înviat și proslăvit, care este hrana Casei lui Dumnezeu, de care credinciosul este deosebit de legat. În momentul în care sufletului i se pare că toate i-au fost luate, el este mai bogat și mai îndestulat decât oricând a fost el vre-o dată. Cât de des Î l auzim noi spunând în Psalmi: "Noi vom fi săturați de bunătățile Casei Tale, de sfințenia Templului Tău." El este hrănit "cu cel mai bun grâu și cu miere din stâncă." El cunoaște râul, "ale cărui pâraie înveselesc Cetatea lui Dumnezeu" (Ps. 65,4,9; 81,16; 46,4).

Tot ceea ce Dumnezeu este pentru noi, este cuprins în Persoana lui Hristos. Dacă noi suntem credincioși, nici-o piedică, nici-o greutate a drumului nu ne va putea să ne răpească această bucurie. Singurătatea, nopțile fără somn, suferințele, așteptarea în mijlocul întunericului, vegherile din timpul nopții (versetul 6), care dau naștere la dorința după strigătul cocoșului și la licărirea zorilor dimineții - toate acestea vor fi un izvor nou de bucurie, un prilej de a dori după Domnul.

Da, bunătatea lui Dumnezeu este mai bună decât viața. Însă în timpul zilelor călătoriei sale, cel credincios dorește totdeauna o părtășie tot mai intimă cu El, prin aceea că el urmează drumul pe care l-a croit picioarele Domnului: "Sufletul meu Te urmează" (versetul 8). El vrea să aibe părtășie cu El pe aceleași cărări, cărările dreptății. Înconjurat de pericolele amenințătoare ale pustiei, departe de Locul Preasfânt, totuși inima nu găsește nimic altceva decât bucurie. Tot așa a umblat și Enoh, în zilele când amenința potopul, singur cu Dumnezeu.

Când însă ne gândim la noi înșine, descoperim în noi lipsa de putere, ca să păzim părtășia cu Dumnezeu pe drumul pe care îl mai avem de parcurs. Cum am putea-o noi s-o menținem? "Dreapta Ta mă susține" (versetul 8). În felul acesta noi mergem din putere în putere; căci tăria noastră este în El.

Ce privilegiu pentru un creștin, când el este conștient de aceste lucruri în mijlocul încercărilor și singurătății! Chiar dacă în jurul lui totul este pustiu și întuneric, totul este lumină și bucurie în părtășie cu Acela care a spus: "Dacă-i țin depărtați printre popoare, dacă i-am risipit în felurite țări, totuși le-am fost u n m i c L o c a ș S f â n t î n ț a r a î n c a r e a u v e n i t" (Ezechel 11,16). Toate acestea înseamnă putere pentru cel credincios; căci este scris: "Bucuria DOMNULUI este tăria voastră" (Neemia 8,10).